

Barbara Cartland

Armastuse vang

Barbara Cartland
The Prisoner of Love
1979

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 1979 Barbara Cartland
All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2004 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10353

ISBN 978-9949-20-085-6

Autori märkus

*K*ristallpalee ehitust saatnud vastuolud ja 1851. aasta maailmanäitust puudutavad detailid on ajalooliselt täpsed.

Maailmanäituse tingimusteta edu taga seisis prints Albert. Kuninganna väljendas kogu südamest oma rõõmujoovastust ja kergendustunnet, öeldes Belgia kuningas Leopoldile:

“See oli minu elu kõige *õnnelikum* ja *uhkem* päev, ja ma ei suuda millelegi muule mõtelda. Tänu selle suurepärasele ideele on kalli printsi Alberti nimi kirjutatud igaveseks ajalooramatutesse ning meie riik tõestas, et on seda väärt.”

1

1851

*N*uneatoni hertsog krabistas hommikulehega, enne kui lausus ärritunud häälel:

“Selgub, et Winsfordi krahvile on antud Sukapaela orden. Jumal teab, mis ta selle saamiseks tegema pidi.”

Ta asetas rääkides ajalehe hõbedast hoidjale, mis seisis tema ees söögilaual, ja keskendus taldrikutäie piimaliha söömisele. Ta tegi seda kombel, mis paljastas mõlemale naisele tema kõrval, et ta on ülimalt ärritunud.

“Krahv oskab kindlasti seda sukapaela oma kasuks pöörata!” ütles hertsoginna.

Ta rääkis rahustava häälega, aga tema mees tõstis pilgu taldrikult ja ütles teravalt:

“Sa võiksid ju vaesekeste kaitsjaks hakata! Kuninglikul ballil oli üsna selgelt näha, mis sa temast arvad.”

Hertsoginna kergitas kulme ja vastas häälel, mida tema kasutütar kutsus “väikese tüdruku häälekeseks”:

“Mida sa sellega öelda tahad, kallid Edmund? Minu arusaamise kohaselt oled sa alati soovinud, et ma oleksin meie lähedaste naabritega viisakas.”

Hertsog urises midagi oma nina alla ja jätkas hommikueine söömist.

Sorilda mõistis, et tema onu on armukade, ja mõtles, et see pole sugugi üllatav.

Sorildale, nagu kõigile teistele lossielanikele, oli suureks üllatuseks, kui hertsog kolm kuud tagasi, vaid nädal peale oma kuuekümnendat sünnipäeva teatas, et kavatseb abielluda endast kolmkümmend viis aastat noorema lesega.

Alguses mõtles Sorilda, et oleks päris tore, kui majas oleks mõni peaaegu temaealine ja et nad võiksid onunaisega sõbrad olla.

Tema illusioonid purunesid kiiresti.

Iris ei vajanud enda kõrvale naisi, eriti selliseid, kes oleksid võinud rivaalideks osutada.

Sorildale ei tulnud mõttessegi, et tädi võiks teda rivaaliks pidada. Ta oli valmis uue hertsoginna ilu kogu südamest imetlema. Õige pea aga selgus, et Irise ilu oli, kui kasutada Sorilda lapsehoidja sõnu, vaid “väline”.

Kuus kuud pärast onu abiellumist seisis Sorilda silmitsi tõsiasjaga, et kodu, mille ta peale vanemate surma oli leidnud, oli tema jaoks muutunud armetuks ja õnnetuks kohaks, kus ta iga päev hirmu tundis.

Hertsog oli pimestatud, nii nagu ainult vanem mees võib olla pimestatud noorest naisest, ega näinud muud kui vaid abikaasa võrgutavaid võluisid. Tal polnud aimugi, et teiste lossielanike jaoks oli naine tuldpurskav lohe, kes külvas kõikjale pisaraid ja õnnetust.